

povinnost povinné strany k zaplacení jistiny. To plyne jasně z předpisu § 7 ex. ř., podle něhož smí soud exekuci povolití toliko tehdy, když z exekučního titulu lze seznati kromě osoby oprávněného a zavázaného i předmět, způsob, o b j e m a čas dlužného plnění (srv. rozhodnutí nejv. soudu ve Vídni uveřejněné ve sbírce Glaser-Unger n. F. čís. 3061, rep. nář. čís. 185 a Neumann, Kommentar zur Ex. Odg. str. 50, pozn. 4). Proto nebylo lze povolití exekuci i pro úroky vymáhané jistiny, neboť smír ze dne 9. února 1927, jenž jest exekučním titulem exekučního návrhu, se o úrocích vůbec nezmiňuje. Bylo proto dovolací stížnosti povinné strany do usnesení rekursního soudu povolujícího exekuci i k vydobytí 6%ních úroků z částky 10.000 Kč vyhověti a obnoviti usnesení prvního soudu, jenž tento návrh vymáhající věřitelky zamítl.

Čís. 7362.

Dobrovolná dražba nemovitosti.

Výši vyvolací ceny dlužno stanoviti soudním odhadem, nikoliv součtem všech hypotekárních dluhů. Určení vyvolací ceny pod součet všech hypotekárních dluhů nepříčí se ustanovení § 277, druhý odstavec, nesp. říz.

Z dražebních podmínek dlužno vyloučiti ustanovení o výmazné povinnosti spoluvlastníka, jehož díl společné věci jest zatížen tak, že na úhradu dluhů a závad na něm vážnoucích nestačí díl výtěžku připadající na spoluvlastníka.

(Rozh. ze dne 30. září 1927, R I 791/27.)

V dobrovolné dražbě domu upravil soud první stolice dražební podmínky mimo jiné v ten způsob, že vyvolací cenu tvořiti bude cena nemovitosti s přísl. stanovená soudním odhadem a vyloučil odstavec druhý bodu 6. návrhu dražebních podmínek znějící: Kdyby dluhy a břemena na jednotlivých dílech vydražené nemovitosti vážnouce přesahovala podíl, jehož se dostane z docíleného dražebního výtěžku na toho kterého spoluvlastníka, jest též povinen dluhy a břemena na jeho díle vážnouce, pokud přesahují podíl jeho na docíleném výtěžku dražebním, do jednoho měsíce ode dne dražby dáti na svůj náklad vymazati. **D ů v o d y:** Soud při stanovení dražebních podmínek vychází z názoru, že při dobrovolné dražbě nemovitostí, pro něž neplatí předpisy exekučního řádu, lze, není-li shody mezi stranami, schváliti pouze takové dražební podmínky, jež nezasahují nikterak do práv strany, pokud zákon takový zásah výslovně nepřipouští. S tohoto hlediska soud stanovil, že vyvolací cenou nemovitosti má býti cena stanovená soudním odhadem. Aby prodáváno bylo i pod cenou, k tomu nelze spoluvlastníka nutiti právě tak, jako s druhé strany nelze žádati, aby stanoveno bylo, že vyvolací cena musí se rovnati součtu všech hypotekárních dluhů s přísl. v den dražby, kterážto podmínka by v případě značného předlužení některých dílů nemovitosti mohla velmi ztížiti ba i znemožniti pro-

vedení návrhu na zrušení spoluvlastnictví dobrovolnou dražbou. Tvrzení, že stanovením vyvolací ceny, která by byla nižší než součet všech hypotekárních dluhů, by zástavní práva věřitelů mohla doznati újmy, jest bezdůvodné, ježto ostatní veškerá práva i případné jiné knihovní závady zůstávají dražbou bez ohledu na kupní cenu nedotčena. S téhož hlediska jako při stanovení vyvolací ceny vyloučil soud druhý odstavec bodu 6. návrhu dražebních podmínek stanovící povinnost spoluvlastníka depurovati dluhy a břemena na jeho dílu váznoucí, pokud by dražebním výtěžkem nebyly kryty. Není tu zákonného ustanovení, které by uložení takové povinnosti spoluvlastníku připouštělo a také nevyplývá povinnost ta již z nároku spoluvlastníka na rozdělení spoluvlastnictví dražbou, neboť jednak nelze očekávati, že by stanovením této depurační povinnosti spoluvlastníka prodejnost nemovitosti byla zvýšena, ježto kupitel pravidelně nebude mít záruky, že vlastník předluženého dílu nemovitosti depurační povinnosti bude moci dostáti, jednak tkvíti bude v takovém případě důvod zmenšené vyhlídky na prodej hlavně v hospodářské nedostatečnosti hypotéky. Závazek podílníka, aby depuroval dluhy na jeho podílu váznoucí pokud přesahují jeho podíl na výtěžku, mohl by mít za následek, že by v krátké lhůtě a najednou byl nucen zaplatiti dluh, který dle smlouvy s věřitelem v dlouhé době mohl by spláceti pohodlně, což by při značném předlužení i jeho hospodářskou zkázu mohlo mít v zářetí. **R e k u r s n í s o u d** k rekursu spoluvlastníků a navrhovatelky napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Soud první stolice právem vyloučil z dražebních podmínek druhý pododstavec bodu 6., jednající o významné povinnosti spoluvlastníka, jehož podíl na společné věci jest zatížen tak, že na úhradu závad a dluhů na něm váznoucích nestačí díl výtěžků na spoluvlastníka připadající, poněvadž uložení takové výmazné povinnosti odporuje předpisům §§ 362 a 829 obč. zák. o spoluvlastníkově právu k jeho podílu na společné nemovitosti a nelze ho odvozovati ani z ustanovení XVI. hlavy obč. zák. o společenství vlastnictví a jiných věcných práv, nehledíc ani k tomu, že, jak již první soudce výstižně uvedl, není záruky, že spoluvlastník výmaznou povinnost skutečně splní a splnění takové výmazné povinnosti mohlo by spoluvlastníka buď hmotně poškoditi neb donucovati k něčemu, co odporuje právnímu jednání, na němž spočívá zápis knihovního dluhu. Výmaznou povinnost nelze spoluvlastníku uložiti ani z důvodu zájmu zástavních věřitelů, předpisem § 277, druhý odstavec, nesp. říz. chráněných, neboť jim zůstává na společné nemovitosti zajištěno jich zástavní právo, nehledíc na prodejní cenu za tutéž nemovitost. Při tom ovšem jest nerozhodné, zda některé ze dluhů spoluvlastníků jsou též osobními jejich dluhy čili nic a nejsou-li snad dokonce, jak stěžovatelka naznačuje, jednáním na oko, neboť v tomto řízení lze dluhy ty posuzovati jen s hlediska § 277, druhý odstavec, nesp. říz., podle něhož jest vyloučiti každý další rozbor povahy takových dluhů, na společné nemovitosti váznoucích.

K rekursu spoluvlastníků: Ježto stěžovatelé napadli usnesení prvního soudu, že vyvolací cena společné nemovitosti bude stanovena soudním odhadem, a navrhovali, aby vyvolací cenou byl součet hypotekárních

dluhů, a pro vzájemný poměr účastníků v tomto řízení bylo se obávati, že, až bude vyvolací cena podle soudního odhadu stanovena, bude tomu některými z účastníků opět odporováno, dal rekursní soud podle § 269 a § 2 čis. 5 nesp. říz. doplniti řízení provedením soudního odhadu společné nemovitosti pro určení vyvolací ceny a považuje podle protokolu ze dne 23. května 1927 o popisu a o posudku znalců z oboru stavitelství a podle vyjádření znalců za osvědčeno, že společná nemovitost má obecnou cenu 324.926 Kč 90 h, kterou tvoří položky, uvedené v protokolu o odhadu ze dne 3. května 1927. Výtky stěžovatelů proti tomuto odhadu, že odhadní cena jest příliš nízká, ježto prý nebylo přihlíženo ke znehodnocení měny a vzestupné tendenci na trhu realit, jest vyvrácena vyjádřením znalců, že, podávající posudek, hleděli při tom na vliv oněch obou činitelů. Poněvadž ani jinak odhad neodporuje předpisům § 272 až 274 nesp. říz., § 144 ex. ř. a min. nař. ze dne 25. července 1897, čis. 175 ř. z. (tak zv. odhadního řádu nemovitosti) bylo stanoviti cenu, jím vyšetřenou (§§ 304 a 306 obč. zák.), jako vyvolací cenu společné nemovitosti. Jak těmto skutečnostem, tak i uvedeným zákonným předpisům odporuje návrh stěžovatelů, aby vyvolací cenu tvořil součet hypotekárních dluhů, poněvadž není zákonného předpisu, který by ukládal spoluvlastníku společné nemovitosti podrobiti se takovému určení vyvolací ceny. Jakmile spoluvlastník souhlasí se zrušením spoluvlastnictví dobrovolnou dražbou, projevuje souhlas s vyvolací cenou, jež bude vyšetřena odhadem, když nedošlo k dohodě spoluvlastníků o výši vyvolací ceny (§§ 275 a 272 nesp. říz., *onen a contrario*).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl ani dovolacímu rekursu navrhovatelky ani dovolacímu rekursu spoluvlastníků.

D ů v o d y:

Navrhovatelka napadá usnesení soudu rekursního proto, že podle jejího názoru byl jím zřejmě porušen zákon, když oba nižší soudy souhlasně z dražebních podmínek jí navržených vyloučily odstavec druhý bodu 6., jednající o výmazné povinnosti spoluvlastníků. Zřejmě nezákonnost je tu jen tehdy, odporuje-li rozhodnutí výslovnému a nepochybnému ustanovení zákona, tedy, je-li otázka, o kterou jde, v zákoně samém výslovně a tak jasně řešena, že není pochybnosti o zákonodárcově úmyslu vůbec, a přes to bylo učiněno rozhodnutí tomu odporující. Ohledně depurační povinnosti spoluvlastníků nemovitosti prodané v dobrovolné dražbě nemá však zákon vůbec ustanovení, jež by uložení takové povinnosti spoluvlastníku buď připouštěla nebo zakazovala. Není tu tedy zřejmého porušení zákona, když nižší soudy souhlasně vyloučily z dražebních podmínek depurační povinnosti spoluvlastníků předlužených podílů navrhovatelkou v dražebních podmínkách v odstavci druhém bodu 6 uvedenou. Mimořádná dovolací stížnost navrhovatelky musela proto pro nedostatek podmínek § 16 nesporného řízení býti zamítnuta. Totéž bylo učiniti s dovolacím rekuresem ostatních spoluvlastníků, kteří vidí patrný rozpor se zákonem v tom, že nebylo vyhověno

jejich návrhu, aby kupní cena beze srážky, po případě po srážce břemen složena byla na soudě, dále, by vyvolací cenu tvořil peníz, rovnající se součtu hypotekárních dluhů na realitě váznoucích a pro případ, že by odhadní cena byla vyšší než tento součet, tato odhadní cena a konečně, by vydražitel složil nejvyšší podání do tří dnů po skončení dražby na soudě. Proč nelze stanovit výši vyvolací ceny součtem všech hypotekárních dluhů, vyložil a odůvodnil již soud rekursní v napadeném usnesení a stačí proto v tomto směru stěžovatele poukázati na odůvodnění napadeného usnesení, které vývody dovolacího rekursu nebylo ani vyvráceno ani zeslabeno. Mínění stěžovatelů, že ustanovení vyvolací ceny pod součet všech hypotekárních dluhů přiči se ustanovením § 277 druhý odstavec nesporného řízení, není správné, neboť práva zástavních věřitelů dražbou zůstanou nedotčena, ať jest vyvolací cena jakákoliv. V čem by spočívala zřejmá nezákonnost ohledně druhých dvou stěžovatelů uvedených bodů, stěžovatelé ve stížnosti neuvádějí. Nelze se proto v těchto směrech dovolacím rekursu blíže obírat.

Čís. 7363.

Započtení válečných pololetí železničním zaměstnancům.

Použití jest tu ustanovení nařízení ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, čís. 53.924 (čís. 93 Věstníku ministerstva železnic na rok 1921).

K nároku zaměstnance na započtení válečných pololetí podle § 15 tohoto nařízení se vyžaduje, by zaměstnanec prokázal, že buď mu ve vojenské službě byla již válečná pololetí započtena nebo že má nárok na jich započitatelnost. Započtení válečných pololetí ve vojenské službě předpokládá, že zaměstnanec byl dne 1. ledna 1920 v činné službě vojenské. Pro započitatelnost válečných pololetí podle § 15 nař. nestačí jakákoliv vojenská služba válečná, nýbrž vyžaduje se služba důstojníka (gážisty) nebo poddůstojníka z povolání. Z § 6 čís. 3 nařízení plyne, že při propočítání lze vzít zřetel na válečná pololetí započtená nebo započitatelná podle zákona ze dne 19. března 1920, čís. 195 sb. z. a n. jen bývalým déle sloužícím poddůstojníkům a důstojníkům z povolání, nelze však brát zřetel k válečným pololetím, jež snad byla započtena neaktivním gážistům podle § 6 A 2. tohoto zákona. U bývalých neaktivních gážistů lze přihlížeti ku válečným pololetím jen potud, pokud byla započtena podle zákona ze dne 23. července 1919, čís. 457 sb. z. a n. nebo podle § 14 (3) zák. ze dne 7. dubna 1920, čís. 230 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 30. září 1927, Rv I 285/27.)

Žalobce, železniční komisař, domáhal se proti eráru žalobou, aby bylo uznáno právem, že žalovaný je povinen započísti žalobci do služební doby u čsl. státních drah čtyry válečná půlletí s veškerými právními účinky a zařaditi žalobce do VII. služební třídy s platností od 1. ledna 1926 a požitky této služební třídy od téhož dne a zaplatiti mu roz-